

Bayer újra parádézott

2019 április 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ne mások szeressenek minket, önmagunkat kellene végre szeretni és megbecsülni...

„Aki az orránál kicsit is és el?rébb nézett és látott, 1943 ?szén pontosan tudta, hogy a háborús vereség elkerülhetetlen. [...] Ebben az ingatag, puszkaporos helyzetben közölte Illyés Gyula lapja, a Magyar Csillag Balogh József A nemzeti önismeret eszközei cím? írását. A várakozásoknál is nagyobb érdekl?dést és indulatokat kiváltó témához hozzászólt Keresztury Dezs? és Illyés is, így született meg a Hírünk a világban. Amit »helyünk a világban«-ként is hasznos és logikus értelmezni.”

Egyebek mellett e sorokat írja Ballai Attila f?szerkeszt? vitaindító cikkében, és e sorokba kapaszkodva kezdem hozzászólásomat.

Mélyen hiszem, hogy ha helyünket, hírünket keressük a világban, mindenekel?tt az önmagunkról alkotott képet kell megfestenünk, és ezen önismereti munka során itt az ideje szakítanunk egynémely sztereotípiánkkal. Ugyanis „az egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók” Zrínyi Miklós-i igazsága valahogy feloldódott a „mindenkinél alábbvalók vagyunk” önsorsrontó hazugságában. S ezt az önképet többek között Ady festette meg nekünk. Ady, a mi rettenetes táltosfiunk. Ady meghalt 1919 elején, nem élte meg azokat az iszonyatokat, amelyeket ? maga is szorgalmazott, siettetett. Ha megélte volna a proletárdiktatúrát, megtagadta volna, mert sokkal jobb ízlése volt. Ha megélte volna Trianont, megtagadta volna az esztelen internacionalizmust, és a románná lett Nagyváradon, az ? Pece-parti Párizsában bocsánatot kért volna az Egy kis sétáért, és bocsánatot kért volna Tiszától is. Így hiszem, mert muszáj így hinnem.

De mindett?l függetlenül Ady halála óta már a sokadik generáció fejében és lelkében ültetjük el az önostorozó, önsorsrontó, igazából sehová sem tartozó, elmaradott, bigott, önmagával meghasonlott nemzet képét.

Mindenekel?tt itt ez a Kompország-kép: „Hozzad száll a mi nagy panaszunk, néhai való királyunk, Korvin, most amikor a magyar fórumon, Pusztaszeren, új nagy kötetést csinálnak a magyarok. Hajh, vajon újat-e? Serlegetekbe még nem ömlött felvágott ereitek nedve, még nem kész a lakoma. Nem hallgatnátok-e meg még a lakoma el?tt az igriceket? A mi mondanivalónk nem sok: értjük a magyar Athén fórumát, halljuk a szittyá paripák prűszkölését. Tehát újból Európa ellen mentek, lovas magyarok? Az ld?re röhögtök, miért legyen másként, mint Szvatopluk után: szent Ázsia nevében törtetni fogtok el?re.

Mi, fanyar igricek azonban kiáltunk még egyet hozzátok. Omlásra készül? vérünket az egekig kiabáltatjuk föl: mit tettetek velünk? Mi komolyan vettük az ld?t, mi 1896-ban komolyan 1896-ot írtunk, ti nem, ti csak 896-ot éreztetek akkor is. Meghurcolt benneteket ezer esztend?, át- és átitatta véretekkel kun vérrel, tatár vérrel, szláv vérrel, örmény vérrel, görög vérrel, germán vérrel, oláh vérrel. Ti már nem lehettek Koppányok s Gyulák, s ti Koppányok s Gyulák vagytok mégis.

Vívjátok a dühös szerelemi harcot Áron nyughatatlan népével: ebben a gyilkos ölekezésben bíztunk eddig, a semita éleszt?ben, a zsidó segítségben. Elmúlt ez is, ez a bizalmunk: er?s vagy te, Pusztaszer, er?sebb vagy Jeruzsálelemnél, er?sebb vagy Babilonnál, er?sebb vagy Rómánál, er?sebb vagy Párizsnál. Légy hivalkodó: er?sebb leszel Bécsnél is” – írja Ady búsan az Ismeretlen Korvin-kódex margójára cím? munkájában, és még hozzá teszi a végs? szentenciát: „Kompország megindult dühösen Kelet felé újra: egy kis sarka leszakadt a kompnak, ott maradt a nyugati partok táján vagy tízezer emberrel; mi lesz ezekkel? Aranyas felét nem bánjuk, aranyuk partra veti ?ket valahol Nyugaton, nem kénytelenek érezni, hogy nincs hova menni. Hogy elnyeli ?ket a magyar tatárság, a valóság, melyre, íme, ma ébrednek szegény magyar Ripek, hogy ez elnyeli ?ket.”

Íme, kész a szentencia, ami idestova száz esztendeje nem megváltoztatható, s amely idestova száz esztendeje megajándékozta hamis kiválasztottságtudattal a „nyugati partokra szakadt” keveseket. ?ket szokás ma körúton belüli értelmiségnek csúfolni, ?k a „pannon pumák”, akik élet-halál harcot vívnak a „hun hiénával”, hogy egy jóval laposabb képet is idecitoljunk. S ez csak az egyik Ady-féle hamis tudat. De idestova száz esztendeje már, hogy új és új generációk fejében és lelkében rögzül a magyar ugar képe.

A magyar ugaron nincsen semmi, csak pusztulás: „Elvadult tájon gázolok: / ?s, buja földön dudva, muhar. / Ezt a vad mez?t ismerem, / Ez a magyar Ugar. / Lehajlok a szent humuszig: / E sz?zi földön valami rág. / Hej, éjig-nyúló giz-gazok, / Hát nincsen itt virág? / Vad indák gy?r?znek körül, / Míg a föld alvó lelkét lesem, / Régmúlt virágok illata / Bódít szerelmesen. / Csönd van. A dudva, a muhar, / A gaz lehúz, altat, befed / S egy kacagó szél suhan el / A nagy Ugar felett.”

Van-e ennél nagyobb, ennél mélyebb, ennél sivárabb kilátástalanság? De mindez nem elég, hiszen idestova száz éve ezen a magyar ugaron vándorol új és új generációk képzeletében az örök Hortobágy poétája: „Kúnfajta,

nagyszem? legény volt, / Kínzottja sok-sok méla vágynak, / Csordát ?rzött és nekivágott / A híres magyar Hortobágnak / Alkonyatok és délibábok / Megfogták százszor is a lelkét, / De ha virág n?tt a szívében, / A csordanépek lelegelték. / Ezerszer gondolt csodaszépet, / Gondolt halálra, borra, n?re, / Minden más táján a világnak / Szent dalnok lett volna bel?le. / De ha a piszkos, gatyás, bamba / Társakra s a csordára nézett, / /Eltemette rögtön a nótát: / Káromkodott vagy füttyörészett.”

Hát ezek lennének a mi sztereotípiáink. Úgy ülnek lelkünkön, mint a néma dzsinnült Ady torkán.

Hiába halunk meg. Hiába minden áldozatunk. Megválthatatlanok vagyunk. Nem tartozunk igazán sehová. Még azt sem tudjuk eldönteni, Kelet vagy Nyugat? A magyar ugar medd?, gazos, magához húzó, magába záró pusztaság, ahol sosem n? virág. S ezen ballag a végs?, a teljes kilátástalanság felé a Hortobágy poétája. S ez még csak a Himnuszunk, s mindenekel?tt Adyunk.

S alig néhány évvel azután, hogy Ady mindezt megírta, s egy esztendővel azután, hogy meghalt, mindezek tetejébe megérkezett Trianon. Tanácsköztársaság, Lenin-fiúk, Kun Béla, Trianon. Senki nem élheti ezt túl. Senki – csak mi, magyarok, a világ legpezzsimistább nemzete, amely egyfolytában temeti önmagát. Pedig ehhez képest, néhány évvel Trianon, a halálos ítélet kimondása és végrehajtása után Magyarország feltámadt. A feltámasztást elvégz? három államférfi: Horthy, Bethlen és Klebelsberg. A halálos ítélet kimondása és végrehajtása után néhány esztendővel ez a három ember csodát tett. A magyar gazdaságot rendbe tették a semmib?l; a magyar peng? stabil, er?s és jó fizet?eszközzé vált; francia delegációk jártak hozzánk tanulmányozni a magyar közoktatási rendszert, ugyanis amit Klebelsberg megtett, az megint csak maga volt a csoda (kéretik Kincskeres? kisködmönt olvasgatni vagy úgy általában Mórát, Dióbél királyfit, Furfangos Cintulát, kéretik Kosztolányi Aranysárkányát is tanulmányozni, a mihez tartás végett).

Mindeközben pedig a Bécsig menekül? és ott szívélyes fogadtatásban részesül? kommunista tömeggyilkosok fellármázták egész Európát, miszerint Magyarország a földi pokol, az iszonyat földje, Magyarországon a legsötétebb diktatúra tombol, Magyarországon hamarosan minden összeomlik, Magyarországon mindenki éhezik. A kommunisták és az úgynevezett polgári radikálisok Belgrádban könyörögtek a szerbeknek, hogy vonuljanak már be a csonka országba is, foglalják már el Baranyát is, hogy majd onnan ?k – mármint a kommunisták – visszaszerzik a hatalmat, és visszaállítják a „demokráciát”. És persze Európa ájultan hallgatta mindezt, elhitte mindezt, mert hinni akarta. Ebbe a hitébe akarta belefojtani a trianoni gyalázat miatt eleinte még meglév? lelkiismeret-furdalását.

Hát nem ismer?s mindez? Hát változott itt bármi is az elmúlt száz esztendő alatt?

Nem, semmi sem változott, már ami ezeket illeti. Éppen ezért van itt az ideje, hogy változtassunk önmagunkon, változtassunk önmagunkhoz való hozzáállásunkon, leszámoljunk önsorsrontó és önostorozó sztereotípiáinkkal. Így például Ady hamis tudatával. A „b?nös nemzet”, az „utolsó csatlós” képtelen hazugságaival.

Kitántorgott Amerikába másfél millió emberünk? Ki. Ezzel szemben például a '48-as magyar szabadságharc idején Írországnak nyolcmillió lakosa volt. Ebb?l 1850-re másfél millió halt éhen (!), és kivándorolt körülbelül kétmillió. 1850-ben New York lakosságának 26 százaléka ír volt – vagyis több ír élt New Yorkban, mint Dublinban! Mégis mi siratjuk egyfolytában önmagunkat, mi szeretünk mindig szégyenkezni.

Ideje ezt befejezni. Amúgy körülbelül ezt (is) hívják kultúrpolitikának. Vagy ha úgy jobban tetszik: kultúrharcnak.

Ideje végre rádöbbenünk, hogy Ady öreg Kúnneja minden bizonnyal tényleg halni készül; az öreg Kún pedig biztosan bent göthöl a padkán; de a legnagyobb parancs mégsem az volt, hogy tessék a tüd?t kiköhögni – hanem az, hogy tessék megmaradni. És mi ezt az egy parancsot ezeregyszáz éve maradéktalanul végrehajtottuk. Éppen ezért nincsen semmi szükségünk arra, hogy szeressenek.

Különösen ezek a farizeusok ne szeressenek. Én nem szeretném, hogyha szeretnének. Én azt szeretném, ha önmagunkat tudnánk végre szeretni és megbecsülni.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen:

<https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:
<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló